

SĂ ÎNȚELEM
POLITICILE
UNIUNII
EUROPENE

Comisia
Europeană

Părinții fondatori ai UE

SĂ ÎNȚELEM POLITICILE UNIunii EUROPENE

*Broșura face parte din seria
„Să înțelegem politicile Uniunii Europene”.
Aceasta explică modul în care acționează UE în diverse
domenii de competență, din ce motive și cu ce rezultate.
Pentru a citi și descărca broșurile disponibile, accesați:
http://europa.eu/pol/index_ro.htm*

Cum funcționează UE
Europa 2020: Strategia de creștere a Europei
Părinții fondatori ai UE ✕

Afaceri externe și securitate
Afaceri maritime și pescuit
Agenda digitală
Agricultură
Ajutor umanitar și protecție civilă
Buget
Cercetare și inovare
Comerț
Concurență
Consumatori
Cultură și audiovizual
Dezvoltare și cooperare
Educație, formare, tineret și sport
Energie
Extindere
Fiscalitate
Întreprinderi
Justiție, cetățenie, drepturi fundamentale
Lupta împotriva fraudei
Mediu
Migrație și azil
Ocuparea forței de muncă și afaceri sociale
Piața internă
Politică regională
Politici climatice
Sănătate publică
Securitatea la frontiere
Siguranță alimentară
Transport
Uniunea economică și monetară (UEM) și moneda euro
Vamă

Să înțelegem politicile Uniunii Europene Părinții fondatori ai UE

Comisia Europeană
Direcția Generală Comunicare
Publicații
1049 Bruxelles
BELGIA

Manuscris finalizat în mai 2012

Ilustrații de pe copertă și de la pagina 2: © UE, Corbis

28 p. — 21 × 29,7 cm
ISBN 978-92-79-28708-4
doi:10.2775/99481

Luxemburg: Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene,
2013

© Uniunea Europeană, 2013
Reproducerea este autorizată. Pentru orice utilizare sau
reproducere a fiecărei fotografii în parte, trebuie să se
solicite direct permisiunea deținătorilor drepturilor de
autor.

Părinții fondatori ai UE

În urmă cu peste o jumătate de secol, un grup de lideri vizionari a inițiat crearea Uniunii Europene în care trăim astăzi. Fără energia și motivația lor, nu ne-am mai bucura de acest spațiu al păcii și stabilității despre care credem deseori că ni se cuvine de drept. Oameni cu preocupări diverse, de

la luptători ai mișcării de rezistență, până la avocați, părinții fondatori au fost animați de același ideal: crearea unei Europe unite, pașnice și prospere. Această publicație vă prezintă povestea a 11 dintre părinții fondatori ai UE. Mulți alții s-au dedicat însă neobosiți proiectului european.

Konrad
Adenauer

Joseph
Bech

Johan Willem
Beyen

Winston
Churchill

Alcide De
Gasperi

Walter
Hallstein

Sicco
Mansholt

Jean
Monnet

Robert
Schuman

Paul-Henri
Spaak

Altiero
Spinelli

Konrad Adenauer: democrat pragmatic și unificator neobosit

Konrad Adenauer 1876 – 1967

Primul cancelar al Republicii Federale Germania, care s-a aflat în fruntea acestui nou stat din 1949 până în 1963, a schimbat mai mult decât oricine altcineva Germania postbelică și cursul istoriei europene.

Asemenea multor oameni politici ai generației sale, Adenauer își dăduse seama, după Primul Război Mondial, că pacea durabilă nu poate fi garantată decât de o Europă unită. Experiențele trăite în timpul celui de-al treilea Reich, când a fost îndepărtat de naziști din funcția de primar al orașului Köln, nu au făcut decât să-i întărească această convingere.

Pe parcursul a numai șase ani (1949-1955), Adenauer a realizat obiective de politică externă de mare amploare, destinate să stabilească legături cât mai strânse între Germania și alianța occidentală: aderarea la Consiliul Europei (1951), crearea Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului (1952), intrarea Germaniei în NATO (1955).

O piatră de temelie a politicii externe a lui Adenauer a fost reconcilierea cu Franța. Colaborarea sa cu președintele francez Charles de Gaulle a marcat un moment de cotitură în istoria Europei: în 1963, Franța și Germania, odinioară rivale de neîmpăcat, au semnat un tratat de prietenie care a reprezentat unul dintre cele mai importante repere ale integrării europene.

Om politic german

Konrad Adenauer s-a născut în orașul catolic Köln, la data de 5 ianuarie 1876, într-o familie de origine modestă, dar caracterizată de ordinea și disciplina insuflată de tatăl său. S-a căsătorit în 1904 cu fiica unei familii influente din Köln, ceea ce i-a permis să intre în contact cu oameni politici locali și să se implice astfel și în viața politică. A profitat din plin de talentul său politic, în calitate de membru al Partidului Catolic „Zentrum”, iar cariera sa a luat avânt, Adenauer devenind primarul orașului Köln în 1917. Această poziție a însemnat și implicarea în proiecte mari, cum ar fi construirea primei autostrăzi din Germania, între Köln și Bonn. Determinarea și tenacitatea sa au fost unanim apreciate. Distanțându-se în mod clar de convingerile politice extreme care au avut mulți adepți în generația sa, Adenauer și-a luat angajamentul de a le insufla cetățenilor diligență, ordine, precum și valorile și învățăturile creștine.

Încă de la sfârșitul anilor '20, Partidul Nazist a început o campanie de defăimare la adresa lui Adenauer. Acesta a fost acuzat de sentimente antigermene, de risipirea fondurilor publice și de simpatie față de mișcarea sionistă. Atunci când în 1933, după ce naziștii ajunseseră la putere, a refuzat să decoreze orașul cu svastici cu ocazia unei vizite a lui Hitler, Adenauer a fost demis din funcție, iar conturile bancare i-au fost înghețate. Era acum șomer, fără adăpost și fără venituri, dependent de bunăvoința prietenilor și a bisericii. Chiar dacă nu a mai apărut pe scena publică în timpul războiului, a fost totuși arestat în mai multe rânduri. După tentativa eșuată de a-l asasina pe Hitler în 1944, Adenauer a fost închis în renumita închisoare a Gestapoului din Brauweiler, Köln.

După război, Adenauer a fost repus în funcția de primar al orașului Köln de către americani, dar a fost îndepărtat la scurt timp de către britanici, când orașul a fost transferat în zona de ocupație britanică. Astfel, Adenauer a avut timp să se dedice înființării Uniunii Creștin-Democrate (UCD), prin care a sperat să unifice germanii protestanți și catolici într-un singur partid. În 1949, a devenit primul cancelar al Republicii Federale Germania (Germania de Vest). Inițial, s-a crezut că Adenauer va fi cancelar doar pentru o perioadă scurtă de timp, având în vedere că avea deja 73 de ani la acea vreme. Cu toate acestea, în ciuda părerii generale, Adenauer (supranumit „Der Alte”, sau „Bătrânul”) a continuat să ocupe această funcție în următorii 14 ani, devenind astfel nu numai cel mai tânăr primar al orașului Köln, ci și cel mai în vârstă cancelar pe care l-a avut Germania vreodată. Sub conducerea sa, Germania de Vest a devenit o democrație stabilă și a ajuns la o reconciliere de durată cu țările vecine. Cancelarul a reușit să recapete o parte din suveranitate pentru Germania de Vest prin integrarea țării în comunitatea euro-atlantică, aflată în curs de dezvoltare (NATO și Organizația pentru Cooperare Economică Europeană).

Adenauer dând mâna cu Charles de Gaulle în 1961.

Contribuția la integrarea europeană

Experiențele trăite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial l-au transformat pe Adenauer într-un susținător al realismului politic. Opiniile sale cu privire la rolul Germaniei în Europa au fost puternic influențate de cele două războaie mondiale și de secolul de ostilitate dintre Germania și Franța. Prin urmare, și-a îndreptat atenția asupra promovării ideii de cooperare paneuropeană.

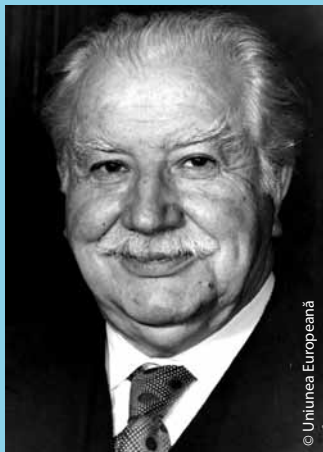
Adenauer a fost un mare promotor al Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului, a cărei creare a fost propusă prin intermediul Declarației Schuman din 9 mai 1950, precum și al tratatului instituind Comunitatea Economică Europeană, din martie 1957.

Opiniile lui Adenauer cu privire la Europa s-au bazat pe ideea că o Europă unită este esențială pentru instaurarea stabilității și a unei păci durabile. Din acest motiv, a lucrat neîncetat la reconcilierea Germaniei cu foștii săi dușmani, în special cu Franța. Mai târziu, în 1963, Tratatul de la Élysée, cunoscut și sub numele de Tratatul de prietenie, a pecetluit reconcilierea. Odată cu aceasta, Germania și Franța au pus bazele unor relații care au marcat sfârșitul câtorva secole de rivalitate.

Datorită talentului său politic, determinării, pragmatismului și viziunii clare asupra rolului Germaniei într-o Europă unită, Adenauer a făcut tot posibilul pentru ca Germania să devină și să rămână o societate liberă și democratică. Acest lucru nu numai că nu este pus la îndoială, ci este profund integrat în spiritul societății germane moderne.

Konrad Adenauer este una dintre figurile cele mai remarcabile din istoria europeană. Pentru el, o Europă unită nu însemna doar pace, ci și o modalitate de reintegrare a Germaniei post-naziste în viața internațională. Europa, așa cum o știm astăzi, nu ar fi fost posibilă fără încrederea pe care Adenauer le-a insuflat-o și altor state europene prin practicarea unei politici externe consecvente. Iar realizările sale continuă să fie recunoscute de către germani având în vedere că, în 2003, Konrad Adenauer a fost votat drept „cea mai mare personalitate germană a tuturor timpurilor”.

Joseph Bech: cum poate o țară mică să joace un rol crucial în integrarea europeană

Joseph Bech 1887- 1975

Joseph Bech a fost politicianul luxemburghez care a contribuit la înființarea Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului, la începutul anilor 1950 și unul dintre arhitecții principali ai integrării europene, la sfârșitul aceluiași deceniu.

Un memorandum comun al grupului de țări Benelux a dus la convocarea Conferinței de la Messina în iunie 1955, deschizând calea către crearea Comunității Economice Europene.

Experiența vieții trăite în Luxemburg în timpul celor două războaie mondiale l-a făcut pe Bech să înțeleagă cât de neputincios poate fi un stat atât de mic, izolat între doi vecini puternici. Astfel, și-a dat seama de importanța internaționalismului și a cooperării între state pentru crearea unei Europe stabile și prospere. A contribuit la înființarea uniunii Benelux între Belgia, Țările de Jos și Luxemburg, o experiență care urma să aibă un rol important în dezvoltarea instituțiilor europene. Procesul de formare a uniunii celor trei state mici a fost considerat un prototip pentru Uniunea Europeană în sine.

Primii ani de viață și ascensiunea în politică

Joseph Bech s-a născut la 17 februarie 1887 la Diekirch, Luxemburg. A studiat dreptul la Fribourg (Elveția) și la Paris. După absolvire, în 1914, a înființat o societate civilă de avocați și, chiar în același an, a fost ales în Camera Deputaților din Luxemburg din partea Partidului Creștin recent înființat.

În 1921, Bech a devenit ministru al afacerilor interne și al educației, iar din 1926 a fost prim-ministru și ministru al afacerilor externe și al agriculturii. Criza financiară globală a izbucnit chiar în timpul mandatului său de prim-ministru, între 1926 și 1936. Bech a înțeles importanța vitală a exporturilor în economia unei țări. Luxemburgul era foarte dependent de Germania, principalul său partener comercial. Ca urmare, Bech a încercat să limiteze pe cât posibil dependența economică a Luxemburgului față de Germania. În încercarea sa de a extinde piețele pentru industria luxemburgheză a oțelului, Bech a negociat pentru prima dată o

cooperare economică mai strânsă și o uniune vamală cu Belgia și ulterior cu Țările de Jos. Eforturile depuse de el sunt considerate fundamentale în formarea uniunii Benelux, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Al Doilea Război Mondial

Când Germania nazistă a invadat Luxemburgul, la 10 mai 1940, Bech a fost forțat să se retragă în exil, împreună cu alți miniștri și cu șeful statului, Marea Ducesă Charlotte, formând astfel un guvern în exil la Londra. A semnat Tratatul Benelux în 1944, în calitate de ministru al afacerilor externe. Experiența acumulată în crearea unei uniuni economice care să promoveze libera circulație a lucrătorilor, capitalului, serviciilor și bunurilor în regiune s-a dovedit a fi utilă mai târziu, la înființarea Comunității Economice Europene.

De-a lungul carierei sale, Bech a rămas profund marcat de amintirea Primului Război Mondial și a crizei care a urmat, în care Luxemburgul a fost în pericol de a fi înghițit de către vecinii săi. Acest sentiment de neputință l-a determinat să sprijine puternic internaționalismul.

Tot el a fost cel care a reprezentat Luxemburgul în toate negocierile multilaterale din timpul și de după cel de-al Doilea Război Mondial, încurajându-și compatrioții să accepte aderarea Marelui Ducat la organizațiile internaționale nou create: Benelux în 1944, Națiunile Unite în 1946 și NATO în 1949.

Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului

La 9 mai 1950, Bech era ministrul afacerilor externe al Luxemburgului. Conștient de faptul că țara sa are nevoie de o unificare a țărilor vecine prin intermediul unor acorduri economice și politice, a salutat cu entuziasm propunerea prezentată la acea dată de către omologul său francez, Robert Schuman, de a institui o Comunitate Europeană a Cărbunelui și Oțelului. Bech știa că acest lucru îi va oferi Luxemburgului oportunitățile necesare și, în consecință, posibilitatea de a avea un loc și un rol în Europa. Mai mult decât atât, poziția țării sale în Europa a fost întărită atunci când Bech a reușit să obțină stabilirea la Luxemburg a sediului central al Înaltei Autorități a Comunității Cărbunelui și Oțelului.

Următorul pas făcut de Bech a fost sprijinirea planurilor pentru o Comunitate Europeană de Apărare. Acestea au fost respinse de către Franța în 1954, însă acest lucru nu a însemnat nici pe departe sfârșitul integrării europene.

Conferința de la Messina

Între 1 și 3 iunie 1955, Joseph Bech a fost cel care a prezidat conferința de la Messina, care ulterior a condus la semnarea Tratatului de la Roma, prin care s-a înființat Comunitatea Economică Europeană. Conferința s-a axat pe un memorandum prezentat de către cele trei țări Benelux, Joseph Bech fiind reprezentantul Luxemburgului. Memorandumul combina planuri

franceze și olandeze prin care se propunea atât întreprinderea de noi activități în domeniul transporturilor și al energiei, în special nucleare, cât și crearea unei piețe generale comune, subliniindu-se necesitatea existenței unei autorități comune cu puteri reale. Plecând de la experiența acumulată cu ocazia înființării Beneluxului și a Comunității Cărbunelui și Oțelului, cei trei miniștri ai afacerilor externe au propus un plan, dezvoltat în continuare pe baza unei idei sugerate de ministrul olandez Beyen, care a recomandat cooperarea economică drept modalitate de a realiza unificarea europeană. Raportul Spaak rezultat, denumit astfel după ministrul belgian Spaak, președintele comitetului care l-a elaborat, a devenit baza conferinței interguvernamentale care a elaborat tratatele privind piața comună și cooperarea în domeniul energiei atomice, semnate la Roma, la 25 martie 1957.

Bech cu un aparat de filmat, profitând de un moment de relaxare în timpul Conferinței de la Messina din 1955.

În 1959, Bech a renunțat la portofoliul afacerilor externe, după ce ocupase această funcție timp de 30 de ani. Din 1959 și până în 1964, a prezidat Camera Reprezentanților, înainte de a părăsi scena politică la vârsta de 77 de ani. A murit 11 ani mai târziu, în 1975. Pentru rolul pe care l-a avut în unificarea Europei, Bech este considerat unul dintre părinții fondatori ai Uniunii Europene. Joseph Bech a oferit un exemplu excelent despre cum o țară mică poate juca un rol crucial pe scena internațională.

Johan Willem Beyen: un plan pentru o piață comună

Johan Willem Beyen 1897- 1976

Bancher, om de afaceri și politician internațional, Johan Willem Beyen a fost un om politic olandez care, prin propunerea „Planului Beyen”, a adus un suflu nou în procesul de integrare europeană, la mijlocul anilor 1950.

Beyen este unul dintre membrii mai puțin cunoscuți ai grupului de părinți fondatori ai UE. Cei care l-au cunoscut l-au admirat pentru farmecul său, orientarea sa internațională și calitățile sale sociale deosebite.

Ca ministru al afacerilor externe al Țărilor de Jos, Beyen și-a adus o contribuție importantă la procesul de unificare europeană. A reușit să convingă forțe reticente din țara sa și din Europa să accepte integrarea europeană. Planul Beyen a propus o uniune vamală și o cooperare economică de mare amploare în cadrul unei piețe europene comune. Esența acestui plan s-a regăsit efectiv în Tratatul de la Roma din 1957 și stă în continuare la baza Uniunii Europene.

Primii ani de viață

Johan Willem (Wim) Beyen s-a născut la 2 mai 1897 în Utrecht, Țările de Jos. Fiu al unei familii bogate, a avut o copilărie lipsită de griji, bucurându-se de o educație internațională, cu accent pe literatură și muzică. Și-a început cariera în domeniul finanțelor naționale și internaționale după ce a absolvit Dreptul la Universitatea din Utrecht în 1918. A ocupat un prim post la Ministerul olandez de Finanțe, dar în 1924 s-a transferat în lumea corporatistă și a serviciilor bancare. În cele din urmă, a devenit președinte al Băncii Reglementelor Internaționale și director al companiei britanico-olandeze de bunuri de consum Unilever.

Al Doilea Război Mondial

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Beyen a lucrat în exil la Londra, în timp ce țara sa de origine era ocupată de Germania nazistă. În 1944, a jucat un rol important în cadrul Conferinței de

la Bretton Woods, unde s-au pus bazele unei structuri financiare internaționale postbelice. Din 1946 a reprezentat Țările de Jos în consiliul Băncii Mondiale, iar din 1948 a jucat același rol la Fondul Monetar Internațional.

Ministru al afacerilor externe

Beyen a fost ministru al afacerilor externe în perioada de reconstrucție de după cel de-al Doilea Război Mondial. În timpul războiului, devenise conștient de faptul că, pentru a preveni repetarea unei crize financiare similare celei din 1930, era necesară cooperarea economică regională deplină. Liderii din întreaga Europă postbelică au început să-și dea seama că ororile războiului și ale crizei economice pot fi depășite doar prin cooperare internațională. În timp ce unele inițiative erau axate pe continuarea acestei cooperări la scară globală, Beyen credea

că se poate obține mai mult prin cooperare regională. Primii pași spre cooperare economică au fost făcuți în 1948, prin planul Marshall – pachetul imens de ajutor oferit de America Europei, care le impunea țărilor europene coordonarea aspectelor economice în cadrul OCDE. În urma Declarației Schuman din 9 mai 1950, a fost creată Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului în 1952, cu scopul major de a face imposibilă izbucnirea altor războaie în Europa.

Beyen la Conferința de la Messina, unde și-a prezentat planul pentru cooperare economică în Europa.

Planul Beyen

Cu toate acestea, Beyen a întrevăzut posibilitatea unei cooperări mai ample între națiunile europene. Și-a dat seama că o integrare politică la acea vreme ar fi fost greu de realizat și a reușit să își convingă colegii de la nivel național și internațional că se pot înregistra progrese suplimentare prin continuarea cooperării economice care, în cele din urmă, ar duce la unificarea politică. Pornind de la această idee, a elaborat planul Beyen. Cu experiența acumulată în domeniul financiar și bancar internațional, știa că probleme precum barierele în calea comerțului și șomajul nu

se rezolvă cu ușurință la nivel național, ci necesită o abordare cu caracter internațional pronunțat. Deși au existat reticențe și chiar opoziții categorice în cadrul guvernului olandez, Beyen a reușit să propună planul, atât în timpul negocierilor privind Comunitatea Europeană de Apărare, cât și în timpul discuțiilor privind Comunitatea Politică Europeană de la începutul anilor '50.

O piață comună

Inițial, Beyen a beneficiat de sprijin limitat, în special din cauza faptului că guvernul francez de la acea vreme nu era interesat de continuarea integrării economice. Cu toate acestea, situația s-a schimbat când planul privind crearea Comunității Europene de Apărare a eșuat din cauză că parlamentul francez a decis să nu ratifice tratatul. Întrucât nu avea să existe nici comunitatea de apărare planificată, nici o comunitate politică, a apărut un impas. Acest lucru a readus planul Beyen în lumina reflectoarelor. Acesta se axa pe conceptul necesității unei cooperări economice depline, nu doar în domeniul cărbunelui și oțelului, ci pe toate planurile. Așadar, soluția a fost o piață comună pentru orice, în conformitate cu regulile de cooperare dintre Belgia, Țările de Jos și Luxemburg, instituite prin Acordul „Benelux” din 1944. Sub îndrumarea ministrului belgian Paul-Henri Spaak, țările Benelux au îmbinat ideile lui Beyen cu un proiect francez pentru o Comunitate a Energiei Atomice și i-au oferit lui Beyen posibilitatea de a-și contura planurile în timpul conferinței de la Messina din 1955. Acesta a explicat că unitatea politică este de neconceput fără o piață comună cu competențe comune în materie de politică economică și socială și fără o autoritate supranațională. Ideile sale au avut ecou în rândul celorlalți participanți la conferință. Drept urmare, șase țări au semnat Tratatul de la Roma în martie 1957, astfel înființându-se Comunitatea Economică Europeană și Euratom.

Rolul lui Beyen a fost adesea trecut cu vederea în ultimii ani, dar activitatea sa a contribuit la procesul de integrare europeană în anii 1950, ceea ce îl plasează printre personalitățile remarcabile pe care le numim astăzi „părinții fondatori ai Uniunii Europene”. Beyen va rămâne personalitatea care a dat un nou impuls proiectului european, într-un moment în care acesta era mai necesar ca oricând.

Winston Churchill: pledoarie în favoarea creării Statelor Unite ale Europei

Winston Churchill 1874 - 1965

Winston Churchill, fost ofițer de armată, reporter de război și prim-ministru al Marii Britanii (1940-1945 și 1951-1955), a fost unul dintre cei care au propus pentru prima dată crearea „Statelor Unite ale Europei”. Experiențele trăite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial l-au convins că doar o Europă unită poate garanta pacea. Țelul său era eliminarea pentru totdeauna a ideilor naționaliste și beligerante.

Churchill și-a formulat concluziile trase din lecțiile istoriei în faimosul discurs adresat studenților Universității din Zürich, în 1946: „Există un remediu care, în câțiva ani, ar face Europa ... liberă și ... fericită. Acesta presupune recrearea familiei europene, cel puțin în măsura în care acest lucru este posibil, și dotarea ei cu o structură care să-i poată permite să trăiască în pace, siguranță și libertate. Trebuie să construim ceva de tipul Statelor Unite ale Europei”.

Astfel, omul care fusese motorul coaliției antihitleriste a devenit un militant activ al cauzei europene.

Winston Churchill este cunoscut și ca pictor și scriitor; în 1953, a fost recompensat cu Premiul Nobel pentru literatură.

Primii ani de viață

Winston Churchill s-a născut la 30 noiembrie 1974, în familia aristocrată Spencer-Churchill a ducilor de Marlborough, dar mama sa provenea din America. După ce s-a bucurat de o copilărie privilegiată, Churchill și-a început studiile în 1888, la Harrow, o renumită școală de băieți din Londra. Nu i-a plăcut școala și nu a fost un elev deosebit.

La terminarea studiilor, în 1893, abia după trei încercări a reușit să treacă examenul de admitere la Sandhurst, Academia Militară Regală. Dar, după absolvire, a început o carieră militară deosebită. În următorii cinci ani, a luptat pe trei continente, a câștigat patru medalii și un Ordin de Merit, a scris cinci cărți și a dobândit un loc în Parlament. Toate acestea s-au întâmplat înainte să împlinescă 26 de ani.

Cariera politică

În perioada în care se afla în serviciul armatei britanice, Churchill a fost și corespondent de presă. În timp ce făcea un reportaj despre Războiului Burilor din Africa de Sud, a ținut el însuși prima pagină a ziarelor când a evadat dintr-o tabără de prizonieri de război de acolo, după care s-a întors în Anglia în 1900 pentru a se implica într-o carieră politică. A fost ales în Parlament și a lucrat în cabinete diferite ca ministru al afacerilor interne și prim Lord al Amiralității (ministru responsabil de marină). În 1915, a fost forțat să demisioneze după eșecul unei campanii militare. A decis să se alăture din nou armatei și s-a aflat la comanda celui de-al șaselea batalion, Royal Scots Fusiliers, în tranșeele din Franța. În 1917, când s-a format un nou guvern, a devenit ministru al munițiilor. În anii care au urmat până în 1929, Churchill a ocupat cele mai importante funcții ministeriale, cu excepția celei de ministru al afacerilor externe.

În 1929, Churchill a părăsit Partidul Conservator. Acesta este începutul acelei perioade din viața lui cunoscută sub numele de „anii de izolare”. A continuat să scrie și a devenit un autor foarte bine vândut, publicând numeroase articole și cărți. Churchill s-a numărat printre primii și puținii oameni care și-au dat seama de amenințarea crescândă pe care o reprezenta Hitler cu mult înainte de începutul celui de-al Doilea Război Mondial, fiind primul care și-a exprimat preocupările în acest sens.

Churchill arată semnul „V” de la victorie în timpul unui discurs la Congresul European de la Haga din 1948.

Al Doilea Război Mondial

În 1939, previziunile lui Churchill s-au adevărat la izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial. În 1940, a devenit prim-ministru și a condus Marea Britanie pe timpul anilor grei de război, oferind speranță și determinare poporului britanic prin discursurile sale pline de inspirație. Refuzul său ferm de a lua în considerare înfrângerea sau de a negocia cu nazii a inspirat rezistența britanică, în special la începutul războiului, atunci când Marea Britanie a fost singura care i s-a opus în mod activ lui Hitler. Cu toate acestea, Churchill a pierdut alegerile la sfârșitul războiului. Totuși, nu și-a pierdut capacitatea de a anticipa evenimentele, fapt demonstrat de faimosul său discurs ținut la Fulton, Missouri, privind amenințarea reprezentată de comuniștii sovietici, în care a inventat binecunoscuta expresie „Cortina de Fier”.

„Statele Unite ale Europei”

În 1946, Churchill a rostit un alt discurs celebru, la Universitatea din Zürich, în care a pledat pentru crearea „Statelor Unite ale Europei”, îndemnându-i pe cetățenii europeni să întoarcă spatele ororilor din trecut și să privească spre viitor. El a declarat că Europa nu își poate permite să alimenteze ura și răzbunarea izvorâte din rănilor trecutului și că primul pas spre recrearea „familiei europene” a dreptății, compasiunii și libertății era „edificarea unor State Unite ale Europei. Doar în acest fel sute de milioane de truditori vor putea să-și recâștige micile bucurii și speranțe pentru care viața merită trăită”.

Consiliul Europei

Favorabil creării Statelor Unite ale Europei, Churchill s-a numărat printre cei care au pledat pentru prima dată în favoarea integrării europene pentru a evita ca atrocitățile celor două războaie mondiale să se repete, propunând ca prim pas în acest sens înființarea unui Consiliu al Europei. În 1948, la Haga, 800 de delegați din toate țările europene s-au reunit în cadrul unui mare Congres al Europei, la care Churchill a fost președinte de onoare.

Acest eveniment a condus la crearea Consiliului Europei, la 5 mai 1949, la a cărei primă reuniune a participat însuși Churchill. Apelul său la acțiune poate fi considerat un stimul pentru continuarea integrării, așa cum s-a convenit ulterior în timpul Conferinței de la Messina din 1955 care, doi ani mai târziu, a avut ca rezultat încheierea Tratatului de la Roma. Churchill a fost, de asemenea, cel care a adus pentru prima dată în discuție ideea unei „armate europene” care să protejeze continentul și să consolideze diplomația europeană. Mai mult decât atât, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a fost creată în 1959, la un deceniu după ce Churchill promovase pentru prima dată ideea înființării sale.

Motivând popoarele europene să-și unească forțele în lupta împotriva nazismului și fascismului, Winston Churchill a devenit forța motrice a integrării europene și un luptător activ pentru această cauză.

Alcide de Gasperi: un mediator inspirat în sprijinul democrației și libertății în Europa

Alcide de Gasperi 1881 - 1954

Din 1945 până în 1953, Alcide de Gasperi, în calitate de prim-ministru și ministru al afacerilor externe, a trasat politica internă și externă a Italiei postbelice.

S-a născut în regiunea Trentino – Alto Adige (Tirolul de Sud), care aparținuse Austriei până în anul 1918. Asemenea altor oameni de stat remarcabili ai vremii sale, a militat activ în favoarea unității europene. Experiențele neplăcute trăite în perioada fascismului și a războiului – a fost prizonier între 1927 și 1929, înainte de a se refugia la Vatican – l-au condus la concluzia că numai o Europă unită poate împiedica repetarea lor.

A promovat numeroase inițiative favorabile unificării Europei occidentale, lucrând la realizarea Planului Marshall și creând legături economice strânse cu alte țări europene, în special cu Franța. Mai mult decât atât, a sprijinit Planul Schuman pentru crearea Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului și a contribuit la

dezvoltarea ideii de politică europeană de apărare comună.

Primii ani de viață

Alcide de Gasperi s-a născut la 3 aprilie 1881. Tatăl său era un polițist cu mijloace modeste. A crescut în regiunea Trento care, la acea vreme, era una dintre zonele în care se vorbea limba italiană din cadrul marelui grup de națiuni și popoare multinaționale și multicultural ale Imperiului Austro-Ungar. În anul 1900 a plecat la Viena pentru a studia filologia, deoarece în zonă nu existau universități italiene care să ofere burse de studiu. Acolo a devenit activ în mișcarea catolică a studenților. Pe parcursul perioadei de studenție și-a perfecționat abilitățile de mediere care, mai târziu, s-au dovedit esențiale în anii de activitate politică. A înțeles, de exemplu, că este mai important să găsești soluții la probleme decât să porți pică și a ajuns la concluzia că important este fondul și nu forma. În 1905, după ce și-a terminat studiile, s-a întors la Trentino, unde a devenit reporter pentru ziarul La Voce Cattolica. Tot atunci a devenit și activ politic în Uniunea Politică Populară din Trentino (Politica Unione Popolare del Trentino), fiind ales în 1911

să reprezinte Trentino în Camera austriacă a Reprezentanților. S-a folosit de această poziție pentru a promova îmbunătățirea drepturilor pentru minoritatea italiană.

Experiențele din Primul Război Mondial și „Idee Ricostruttive”

Deși Alcide de Gasperi a rămas neutru din punct de vedere politic în timpul Primului Război Mondial, a susținut totuși eforturile Vaticanului de a pune capăt războiului. Când s-a încheiat Primul Război Mondial, în 1918, regiunea natală a lui de Gasperi a devenit parte a Italiei. Un an mai târziu, a fost cofondator al Partidului Popular Italian (Partito Popolare Italiano – PPI) și a devenit unul dintre parlamentarii acestuia, în 1921. Însă, pentru că fasciștii din guvernul italian aflat sub conducerea lui Mussolini deveniseră tot mai influenți și foloseau violența și intimidarea în mod deschis împotriva PPI, partidul a fost scos în afara legii

și dizolvat în 1926. Însuși de Gasperi a fost arestat în 1927 și condamnat la patru ani de închisoare, dar a fost eliberat cu ajutorul Vaticanului după 18 luni. S-a refugiat la Vatican, unde a lucrat timp de 14 de ani ca bibliotecar. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial a scris „Idee ricostruttive” (Idei de reconstrucție), care va reprezenta baza manifestului Partidului Democrat Creștin, înființat în secret în 1943. După prăbușirea fascismului, de Gasperi s-a aflat la cârma partidului și a avut funcția de prim-ministru în opt guverne consecutive, din 1945 până în 1953. Un record de longevitate politică în istoria democrației italiene, care a rămas nedepășit până astăzi.

Rolul în integrarea europeană

În timpul așa-numitei „epoci de Gasperi” Italia a fost reconstruită prin instituirea unei noi Constituții republicane care consolida democrația internă și făcea primii pași spre relansarea economică. De Gasperi a fost un susținător entuziast al cooperării internaționale. Artizan al celei mai mari părți a reconstrucției postbelice, era convins că este necesar ca Italia să își restabilească rolul pe scena internațională. În acest scop, a lucrat la înființarea Consiliului Europei și a convins Italia să se implice în planul american Marshall și să adere la NATO. În această perioadă a început cooperarea strânsă cu Statele Unite, deși în Italia exista unul dintre cele mai mari partide comuniste din Europa de Vest.

Democrație, înțelegere și libertate

De Gasperi era de părere că toți cetățenii europeni au învățat următoarele lecții după cel de-al Doilea Război Mondial: „viitorul nu va fi construit prin forță, nici prin dorința de cucerire, ci prin aplicarea perseverentă a metodei democratice, prin spiritul constructiv al înțelegerii și prin respectul pentru libertate”. Acestea sunt cuvintele pe care le-a rostit când a acceptat premiul Charlemagne în 1952 pentru angajamentul proeuropean. Această viziune explică răspunsul său rapid la propunerea lui Robert Schuman, din 9 mai 1950, pentru o Europă integrată, care a condus la înființarea Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului (CECO) un an mai

târziu. A devenit primul președinte al Adunării Parlamentare a CECO în 1954. Și, chiar dacă proiectul a eșuat în cele din urmă, de Gasperi a fost un apărător și un susținător al politicii europene de apărare comună.

Comunitatea Economică Europeană

În timpul acestor prime etape către realizarea integrării europene, de Gasperi a avut rolul de mediator între Germania și Franța, separate de aproape un secol de război. În ultimii ani din viață a încurajat crearea Comunității Economice Europene. Deși nu a trăit suficient pentru a se bucura de roadele muncii sale – a murit în august 1954 – rolul său a fost pe deplin recunoscut la semnarea Tratatelor de la Roma, în 1957.

Trecutul său, experiențele din timpul războiului, faptul că a trăit în perioada regimului fascist și a făcut parte dintr-o minoritate l-au făcut pe Alcide de Gasperi să fie foarte conștient de faptul că este nevoie de o Europă unită pentru a vindeca rănille provocate de cele două războaie mondiale și pentru a împiedica repetarea atrocităților din trecut. A fost motivat de o viziune clară asupra unei Uniuni Europene care să nu înlocuiască statele individuale, ci să le dea posibilitatea de a se completa reciproc.

De Gasperi dând mâna cu cancelarul german Konrad Adenauer, în 1953, la Roma.

Walter Hallstein: diplomația în sprijinul integrării europene

Walter Hallstein 1901 - 1982

Walter Hallstein a fost primul președinte al Comisiei Europene, în perioada 1958-1969, un european dedicat și un promotor decisiv al integrării europene.

În calitate de președinte al Comisiei Europene, Hallstein s-a implicat în realizarea rapidă a pieței comune. Marele său entuziasm și puterea sa de convingere au servit cauza integrării europene chiar și după încheierea mandatului de președinte al Comisiei. Pe durata mandatului său, unificarea europeană a cunoscut progrese remarcabile.

Fost secretar de stat în ministerul german al afacerilor externe, și-a câștigat inițial faima internațională datorită „doctrinei Hallstein” din anii 1950. Aceasta a conturat politica externă a Germaniei pentru anii următori și s-a axat pe apropierea tinerei democrații de Europa occidentală.

Primii ani de viață și experiențele din timpul războiului

Fiu al unui responsabil cu controlul în domeniul construcțiilor, Walter Hallstein s-a născut la 17 noiembrie 1901, în Mainz, un oraș din sud-vestul Germaniei. După ce a absolvit liceul teoretic local, a studiat dreptul și științele politice la Bonn, Berlin și München. A absolvit în 1925, când a început să lucreze ca asistent al unui profesor de la Universitatea din Berlin. În 1927 a devenit examinator la Universitatea din Rostock din nordul Germaniei, obținând calificarea de lector în 1929. Un an mai târziu, a fost numit în funcția de șef al catedrei de drept privat și dreptul societăților, poziție pe care o va deține în următorii zece ani, devenind un expert în domeniu, un savant respectat și un lector universitar de renume internațional. Ulterior, a ajuns profesor la Universitatea din Frankfurt, de unde a fost detașat în forțele armate germane în anul 1942, în ciuda ostilității sale față de nazism. După invazia aliaților din 1944, Hallstein a fost dus într-o tabără de prizonieri de război în Statele Unite, unde a înființat un fel de universitate specială pentru a-i educa pe ceilalți prizonieri cu privire la legislație și drepturile lor.

După război a fost numit vicedcancelar al Universității din Frankfurt, iar în 1948 a fost invitat la Universitatea Georgetown în calitate de lector. Numărându-se printre primii savanți germani invitați la o universitate americană, experiențele pe care le-a avut în Statele Unite i-au întărit convingerea că Germania ar trebui să se alăture inițiativelor internaționale care vizează consolidarea legăturii dintre democrațiile de după cel de-al Doilea Război Mondial. În opinia sa, aderarea la alianțe internaționale precum ONU și NATO era fundamentală pentru revenirea Germaniei pe scena internațională.

Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului

Hallstein poseda abilități diplomatice excelente, era conștient de necesitatea unei Europe unite și avea cunoștințe de specialitate și experiență în domeniu. Toate aceste calități l-au determinat pe

Konrad Adenauer, ulterior cancelar al Germaniei, să-l numească în funcția de șef al delegației care conducea negocierile în cadrul Conferinței Schuman privind formarea Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului în 1950. În această perioadă, a lucrat în strânsă colaborare cu Jean Monnet, omologul său francez. În scurt timp, cei doi și-au dat seama că împărtășesc convingeri fundamentale cu privire la nevoia de integrare europeană în vederea asigurării prosperității continentului.

În 1951, Adenauer l-a desemnat pe Hallstein secretar de stat în Ministerul Afacerilor Externe, funcție care i-a permis să se implice nu doar în înființarea CECO, ci și într-o încercare de a crea o Comunitate Europeană de Apărare care să unifice politicile țărilor din Europa Occidentală în materie de buget, forțe armate și armament. De asemenea, a fost implicat în negocierile cu Israelul privind plata despăgubirilor către poporul evreu și a jucat un rol important în strategia de relații externe a Germaniei. Ceea ce mai târziu va fi cunoscut sub numele de „doctrina Hallstein” din 1955 a fost un acord politic strict, care prevedea că Germania de Vest nu va avea relații diplomatice cu statele care recunosc Germania de Est (RDG).

Comunitatea Economică Europeană

Hallstein considera că eșecul înființării Comunității Europene de Apărare în 1954 reprezenta o amenințare imensă și reală la adresa securității în Germania și în Europa de Vest, deoarece Uniunea Sovietică își putea extinde cu ușurință influența într-o Europă divizată. Acest lucru l-a determinat să își concentreze atenția mai mult asupra procesului de integrare economică decât asupra celui de integrare politică. Astfel a devenit un promotor ferm al unei Europe unite prin formarea unei Comunități Economice Europene. Primii pași spre această integrare economică menită să permită libera circulație a persoanelor, serviciilor și bunurilor s-au făcut în timpul conferinței de la Messina din 1955. Deși inițial Hallstein a dorit ca integrarea să fie atotcuprinzătoare și să se realizeze cât mai repede cu putință, realitățile politice de la acea vreme l-au determinat să recunoască faptul că fuzionarea treptată a piețelor din statele membre era mult mai eficientă. În 1958, a intrat în vigoare Tratatul de la Roma, iar Hallstein a fost ales primul președinte al Comisiei Comunității Economice Europene.

Președinția Comisiei

Deși Hallstein își dăduse deja seama că integrarea nu va deveni realitate prea curând, așa cum și-ar fi dorit, în calitate de președinte al Comisiei a devenit o forță motrice a procesului de integrare care urma să aibă loc. De exemplu, în timpul mandatului său, așa-numita „perioadă Hallstein”, a început consolidarea legislației europene, care va avea un impact deosebit asupra legislației naționale. Ca promotor al unei Europe federale cu o Comisie și un Parlament puternic (pentru a evita ca Uniunea să joace în mod constant un rol secundar pe lângă guvernele naționale), este clar că Hallstein a avut un singur scop pentru Comunitatea Europeană: viziunea unei Europe unite, așa cum prevede Declarația Schuman din 9 mai 1950. Cu toate acestea, la vremea respectivă, președintele Franței, Charles De Gaulle, avea altă convingere: în timp ce Hallstein susținea ideea de federație, ceea ce însemna cedarea unei mari părți a prerogativelor și puterii naționale Uniunii, De Gaulle susținea că Europa trebuie să ia calea confederației, adică să devină o „Europă a statelor”, în care statele membre să aibă mai multă putere. Acumularea de diferende între guvernul francez și celelalte state membre privind o serie de aspecte legate de această diferență fundamentală de opinii a condus la „criza scaunului gol” din 1965, când Franța și-a retras toți reprezentanții din instituțiile europene pentru o perioadă de timp, până s-a ajuns la un compromis.

Hallstein vorbind în calitate de președinte al Comisiei Europene, în Țările de Jos, în 1965.

Fără entuziasmul energetic al lui Hallstein, abilitățile sale de negociere diplomatică și puterea sa de convingere, integrarea europeană nu ar fi cunoscut succese atât de rapide pe durata mandatului său.

Sicco Mansholt: fermier, luptător al rezistenței și un adevărat european

Sicco Mansholt 1908 - 1995

Sicco Mansholt a fost fermier, membru al rezistenței olandeze în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, politician la nivel național și primul comisar european pentru agricultură. Ideile lui Mansholt au pus bazele uneia dintre cele mai importante politici ale Uniunii Europene, respectiv politica agricolă comună.

Martor al ororilor produse de foametea care a afectat Țările de Jos la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, Mansholt era convins că Europa trebuie să devină autonomă și că aprovizionarea stabilă cu produse alimentare la prețuri accesibile trebuie să fie garantată pentru toată lumea.

Cel mai important element al planului lui Mansholt pentru politica agricolă comună a fost încurajarea productivității. Această politică implica sisteme prin care agricultorilor li se garanta un anumit preț minim pentru produsele lor, asigurându-se stimulente pentru creșterea productivității. Determinarea proeuropeană și viziunea puternică, alături de voința de a construi un viitor comun, l-au caracterizat pe Mansholt de-a lungul întregii sale vieți.

Primii ani de viață

Sicco Mansholt s-a născut la 13 septembrie 1908 într-o familie implicată în viața socială, deținătoare a unei ferme înfloritoare în Groningen, o provincie din nordul Țărilor de Jos. Tatăl său a fost membru activ al partidului socialist olandez și consilier important al acestuia pe probleme agricole. Mama sa, fiică de judecător, organiza frecvent reuniuni politice pentru femei, fiind una dintre primele femei olandeze care au studiat științele politice la universitate.

După ce a absolvit liceul, Mansholt și-a dorit să devină fermier, dar tatăl său nu și-a putut permite să plătească contractul de arendare și pentru Sicco, deoarece plătitese deja unul pentru fratele său. Sperând totuși să își construiască o carieră în agricultură, Sicco a plecat în Indiile de Est olandeze, Indonezia de astăzi, unde a început să lucreze pe o plantație de ceai. Nu a putut însă să se obișnuiască cu sistemul colonial de acolo și a revenit în Țările de Jos în 1936. Un an mai târziu, a reușit să obțină o parcelă de teren în regiunea polderelor din Wieringermeer, s-a căsătorit și a fost fermier până la izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial.

Al Doilea Război Mondial

În timpul războiului, Mansholt a fost un membru activ al rezistenței olandeze împotriva invadatorilor naziști. În primii ani a făcut din ferma sa loc de refugiu și a transmis informații secrete, iar mai târziu a reușit să creeze o rețea de distribuție extinsă care furniza produse alimentare persoanelor refugiate în regiunile de vest ale țării. După război, în semn de recunoaștere a experienței, curajului și abilităților sale organizatorice, i s-a oferit postul de ministru al agriculturii, pescuitului și distribuției alimentare în noul guvern. Avea 36 de ani și era cel mai tânăr ministru pe care îl avuseseră Țărilor de Jos până atunci.

Restructurarea agriculturii

Imediat după război, lipsa acută de alimente și criza iminentă au făcut ca funcția lui Mansholt să aibă o mare importanță. El a luat o serie de măsuri menite să restabilească rapid aprovizionarea cu alimente dar, în același timp, a înțeles că este nevoie de o modernizare mai profundă a agriculturii pentru a evita alte

deficite pe viitor și pentru a garanta rentabilitatea. A stabilit prețuri minime pentru principalele produse agricole, combinate cu taxe la import și sprijin pentru exporturi. În vederea sporirii productivității, a promovat investițiile în cercetare și educație, precum și fuziunea fermelor în unități mai mari și mai eficiente.

O politică agricolă comună pentru Europa

Fiind un federalist european convins, Mansholt și-a dorit o politică agricolă comună pentru Europa. În 1950, a elaborat un plan pentru o piață comună a produselor agricole în Europa, cu o structură supranațională de conducere. Însă planul s-a dovedit a fi prea ambițios pentru acea vreme și a eșuat. Cu toate acestea, a fost readus în discuție mai târziu și a devenit sursă de inspirație pentru politica agricolă a Comunității Economice Europene.

După ce a ocupat funcția de ministru timp de doisprezece ani și jumătate, Mansholt a avut șansa de a-și lansa planurile pentru o politică comună în 1958, când a devenit comisar pentru agricultură în cadrul primei Comisii Europene. Tratatul de la Roma din 1957 instituia Comunitatea Economică Europeană și prevedea înființarea unei piețe comune în Europa, în trei etape de câte patru ani. Acest plan de doisprezece ani a fost considerat de mulți extrem de ambițios și foarte susceptibil să eșueze, în special în ceea ce privește măsurile referitoare la sectorul agricol, dată fiind opoziția puternică pe care acestea o suscitau. Mansholt a rămas însă optimist și a continuat să lucreze. Planul său consta în găsirea unei combinații agreeate între plata directă a subvențiilor pentru culturi și terenuri care ar putea fi cultivate și mecanismele de susținere a prețurilor, inclusiv prețuri minime garantate, precum și tarife și cote pentru importul anumitor produse din țări terțe. Aceste măsuri ar încuraja o mai bună productivitate agricolă, astfel încât consumatorii să beneficieze de o aprovizionare stabilă cu produse alimentare la prețuri accesibile și ar garanta un sector agricol viabil în UE.

Planul Mansholt

Inițial, planurile sale au întâmpinat opoziție din partea multor fermieri și a reprezentanților politici ai acestora, care erau convingeți că această abordare comună le va pune în pericol existența și că doar fermele mari vor putea supraviețui. Deși au existat multe obstacole care au stat în calea acordului cu privire la o politică europeană comună, Mansholt a perseverat, iar în 1968 Comisia a publicat „Memorandumul pentru reforma politicii agricole comune”, cunoscut și sub numele de „Planul Mansholt”. Practic, planul arăta că agricultorii trebuie să-și modernizeze fermele pentru ca agricultura să se dezvolte. Aceasta ar garanta productivitatea și le-ar permite fermierilor europeni să devină autonomi.

Politica agricolă a reușit să-și atingă obiectivul inițial, acela de a-i asigura Europei un nivel ridicat de autonomie pe plan alimentar. Cu toate acestea, în cei 50 de ani de existență, a suferit schimbări majore pentru a se adapta la tendințele vremurilor. Până în 1970, politica a funcționat atât de bine încât de multe ori existau surplusuri de produse agricole. În anii 1970, Mansholt a devenit un apărător ferm al măsurilor de protecție a mediului, un element cheie al politicii agricole. A fost vicepreședinte al Comisiei în perioada 1958-1972 și al patrulea președinte al acesteia, din 1972 până în 1973.

Țelul lui Mansholt a fost acela de a preveni o revenire a foametei cumplite pe care a suferit-o populația europeană în iarna de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Planul Mansholt i-a permis Europei să redevină autonomă, iar agriculturii să se dezvolte într-o perioadă foarte scurtă de timp.

Comisar pentru agricultură și fermier entuziast, Mansholt a deschis calea spre politica agricolă comună.

Jean Monnet: forța unificatoare aflată la originea Uniunii Europene

Jean Monnet 1888 - 1979

Consilier pe probleme economice și om politic francez, Jean Monnet și-a dedicat viața cauzei integrării europene. A fost sursa de inspirație a planului Schuman, care prevedea unificarea industriei grele a Europei occidentale.

Monnet provenea din regiunea franceză Cognac. După terminarea studiilor, la vârsta de 16 ani, a călătorit în întreaga lume datorită profesiei sale de distribuitor de coniac și, ulterior, de bancher. În timpul celor două războaie mondiale, a ocupat poziții înalte în domeniul producției industriale, în Franța și în Regatul Unit.

În calitate de prim consilier al guvernului francez, a fost omul care a inspirat faimoasa „Declarație Schuman”, pronunțată la 9 mai 1950. Aceasta a condus la crearea Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului (CECO), considerată a fi la originea Uniunii Europene de astăzi. Între 1952 și 1955, a fost primul președinte al comitetului executiv al CECO.

Primii ani de viață

Jean Omer Marie Gabriel Monnet s-a născut la 9 noiembrie 1888, în orașul Cognac din Franța. După terminarea studiilor, la vârsta de 16 ani, tatăl său l-a trimis la Londra pentru a lucra într-o întreprindere a familiei, care se ocupa cu comercializarea coniacului, după ce și-a dat seama că fiul său are abilități interpersonale extraordinare, adecvate pentru o carieră în afaceri internaționale. Într-adevăr, începând cu această experiență timpurie, Monnet a călătorit în întreaga lume, ca om de afaceri respectat și de succes.

Primul Război Mondial

Cererea sa de înrolare în armată a fost refuzată pe motive de sănătate, în 1914. Pentru a putea să-și servească țara altfel, Monnet a contactat guvernul francez, înaintându-i o propunere privind o mai bună coordonare a proviziilor de război cu Marea Britanie. Propunerea a fost aprobată, iar președintele francez l-a desemnat intermediar economic între Franța și aliații săi.

După ce a dat dovadă de aptitudini profesionale deosebite în timpul războiului, la vârsta de 31 de ani a fost numit Secretar General Adjunct al Ligii Națiunilor la înființarea acesteia, în 1919. S-a întors în Cognac în anul 1923, după moartea tatălui său și a relansat afacerea de familie aflată în declin. În următorii ani, datorită experienței acumulate în domeniul finanțelor internaționale, s-a implicat îndeaproape și în reorganizarea finanțelor naționale din mai multe țări est-europene, precum România și Polonia. În plus, a consiliat guvernul chinez, a ajutat la reorganizarea rețelei de cale ferată din China și a ajutat la înființarea unei bănci în San Francisco.

Al Doilea Război Mondial

La începutul celui de-al Doilea Război Mondial, Monnet și-a oferit din nou serviciile țării sale, devenind președintele unui comitet franco-britanic înființat pentru a coordona capacitățile

de producție ale celor două țări. I-a convins pe cei doi lideri ai Marii Britanii și Franței, Winston Churchill și Charles de Gaulle, să formeze o uniune politică între cele două țări pentru a lupta împotriva nazismului, dar planul a eșuat în ultimul moment.

Planul Monnet

Ulterior, Monnet a lucrat pentru guvernul britanic, care l-a trimis în Statele Unite pentru a supraveghea achiziționarea de provizii de război. Impresionându-l pe președintele american Roosevelt, în scurt timp a devenit unul dintre consilierii săi de încredere și i-a cerut să extindă capacitatea de producție de echipament militar a Statelor Unite, încă înainte de intrarea în război a SUA.

În 1943, Monnet a devenit membru al Comitetului Francez de Eliberare Națională, adevăratul guvern francez în exil la Alger. Atunci și-a exprimat în mod clar, pentru prima dată, viziunea privind o uniune a Europei prin care să se recâștige și să se mențină pacea. În timpul unei reuniuni a acestui comitet, la 5 august 1943, Monnet a declarat: „Nu va exista pace în Europa, dacă statele sunt reconstituite pe baza suveranității naționale... Țările din Europa sunt prea mici pentru a le putea garanta popoarelor lor prosperitatea și dezvoltarea socială necesare. Statele europene trebuie să se constituie într-o federație ...”. În 1944, și-a asumat răspunderea pentru planul național de modernizare și dezvoltare care viza revigorarea economiei franceze și reconstrucția țării după război.

Jean Monnet inaugurează prima producție de fontă în cadrul Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului.

Declarația Schuman

Cu toate acestea, după ce planul său a fost acceptat și executat, a început să-și dea seama că reconstrucția și integrarea europeană nu se conturează în ritmul în care și-ar fi dorit și în modul pe care îl considera optim. În condițiile unor presiuni internaționale în creștere, Monnet a recunoscut că era timpul să ia măsuri reale în vederea unificării europene și astfel, alături de echipa sa, a început să lucreze la conceptul de Comunitate Europeană. La 9 mai 1950, Robert Schuman, ministrul francez al afacerilor externe, a rostit așa-numita „Declarație Schuman” în numele guvernului francez. Această declarație, inițiată și pregătită de către Monnet, propunea plasarea întregii producții germano-franceze de cărbune și oțel sub o Înalță Autoritate. S-a pornit de la ideea că, odată făcut acest pas de către cele mai puternice două țări de pe continent, războaiele vor putea fi prevenite în viitor. Primind un răspuns favorabil din partea guvernelor din Germania, Italia, Țările de Jos, Belgia și Luxemburg, această declarație a pus bazele Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului, predecesoarea Comunității Economice Europene și ulterior a Uniunii Europene.

După ce crearea unei Comunități Europene de Apărare a eșuat în 1954, Monnet a fondat „Comitetul de Acțiune pentru Statele Unite ale Europei”. Comitetul a fost înființat pentru a revigora spiritul integrării europene și s-a aflat la originea multor progrese făcute în direcția integrării europene, printre care se numără crearea pieței comune, a sistemului monetar european, a summiturilor Consiliului European și organizarea de alegeri prin vot universal pentru Parlamentul European.

În ciuda faptului că și-a încheiat educația formală la vârsta de 16 ani, Jean Monnet a îndeplinit roluri diverse: om de afaceri internațional, bancher, diplomat și politician. Cu toate acestea, nu a fost niciodată ales într-o funcție publică și, prin urmare, nu a avut niciodată puterea politică necesară pentru a-și pune în aplicare punctele de vedere. Doar prin capacitatea sa de argumentare și convingere i-a determinat pe liderii europeni să lucreze în interes comun, făcându-i să înțeleagă beneficiile cooperării.

Robert Schuman: arhitectul proiectului de integrare europeană

Robert Schuman 1886 - 1963

Om de stat Robert Schuman, jurist eminent și ministru francez al afacerilor externe în perioada 1948-1952, este considerat unul dintre părinții fondatori ai Uniunii Europene.

Schuman s-a născut la Luxemburg, iar situarea acestei regiuni în vecinătatea graniței franco-germane și-a pus amprenta asupra sa. În ciuda experiențelor trăite în Germania nazistă sau poate tocmai ca urmare a acestora, a recunoscut că numai o reconciliere de durată cu Germania ar putea constitui baza unei Europe unite. Deportat în Germania în 1940, a reușit să fugă doi ani mai târziu și s-a alăturat rezistenței franceze. În ciuda acestei experiențe, nu a încercat niciun resentiment când, după terminarea războiului, a devenit ministru al afacerilor externe.

În colaborare cu Jean Monnet, a elaborat planul Schuman, celebru în lumea întreagă, pe care l-a prezentat la data de 9 mai 1950, considerată astăzi data nașterii Uniunii Europene. Planul propunea exercitarea unui control comun asupra producției de cărbune și oțel, materiile prime cele mai importante pentru industria armamentului. Ideea de bază era aceea că o țară care nu deține controlul asupra producției de cărbune și oțel nu va avea mijloacele necesare pentru a lupta într-un război.

Schuman l-a informat pe Konrad Adenauer despre acest plan; cancelarul german a recunoscut imediat șansa care i se oferea Europei de a trăi în pace și a acceptat. La scurt timp după aceea, guvernele Italiei, Belgiei, Luxemburgului și Țărilor de Jos au reacționat și ele pozitiv. Cele șase state au semnat acordul de instituire a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului, la Paris, la 1 aprilie 1951. Astfel, istoria Uniunii Europene a început printr-o inițiativă de pace.

Schuman a contribuit și la elaborarea unei politici europene de apărare comună. De asemenea, între 1958 și 1960, a fost președinte al Parlamentului European.

Primii ani de viață

Robert Schuman a avut o origine cu adevărat europeană: s-a născut la 29 iunie 1886 la Luxemburg; tatăl său era de origine franceză, dar a devenit german când regiunea în care locuia a fost anexată de către Germania, iar mama sa era luxemburgheză. Schuman s-a născut cetățean german. A devenit francez în 1919, după Primul Război Mondial, când regiunile Alsacia și Lorena au fost restituite Franței.

Înainte de război, a studiat dreptul, economia, filosofia politică, teologia și statistica la universitățile din Bonn, München, Berlin și Strasbourg și a obținut o diplomă în drept cu cea mai înaltă distincție de la Universitatea din Strasbourg. După absolvire, și-a înființat propria societate civilă de avocați la Metz, în 1912. Doi ani mai târziu a izbucnit Primul Război Mondial. Schuman a fost scutit de serviciul militar din motive medicale. După încheierea războiului, a devenit activ în politică, începându-și cariera în sistemul serviciilor publice ca membru al Parlamentului francez pentru regiunea Moselle.

La începutul celui de-al Doilea Război Mondial, Schuman era ministru adjunct în guvernul francez. A devenit activ în rezistența franceză în timpul războiului și a fost luat prizonier. Reușind cu greu să scape de deportarea în lagărul de concentrare de la Dachau, a fugit în zona „liberă” a Franței, unde s-a ascuns după invazia naziștilor. Ascuns și dat în urmărire, contra unei recompense de 100 000 de mărci ale Reich-ului german, i-a sfidat pe germani pentru următorii trei ani. A refuzat invitația liderului francez de Gaulle aflat în exil de a merge la Londra, preferând să rămână cu compatrioții săi în Franța ocupată de naziști.

După război, a revenit în politica națională, ocupând o serie de funcții la nivel înalt: întâi a fost ministru de finanțe, apoi prim-ministru în 1947, ministru al afacerilor externe în perioada 1948-1952 și din nou ministru de finanțe în perioada 1955-1956. A fost negociator cheie al unor tratate și inițiative importante precum Consiliul Europei, Planul Marshall și NATO, toate inițiative care vizau consolidarea cooperării în cadrul alianței de vest și unificarea Europei. Însă Schuman a devenit foarte cunoscut datorită a ceea ce se numește astăzi „Declarația Schuman”, în care a propus Germaniei și celorlalte țări europene să conlucreze pentru unificarea intereselor economice. Era convins că, datorită acestei colaborări, războiul va deveni „nu doar de neconceput, ci practic imposibil”.

Declarația Schuman

Într-un discurs rostit la 9 mai 1950, inspirat și elaborat în cea mai mare parte de Jean Monnet, Schuman a propus plasarea producției franco-germane de cărbune și oțel sub o înaltă Autoritate comună. Această organizație era deschisă participării și altor țări europene.

Cooperarea avea să fie concepută astfel încât să creeze interese comune la nivelul țărilor europene, ceea ce ar conduce la integrarea politică treptată, o condiție pentru pacificarea relațiilor dintre state: „Uniunea Europeană nu se va forma într-o singură etapă, sau în conformitate cu un singur plan. Aceasta va fi construită prin realizări concrete care creează mai întâi o solidaritate de facto. Unificarea națiunilor din Europa necesită eliminarea vechii opoziții dintre Franța și Germania”.

Discursul său nu a fost ignorat și ca dovadă cancelarul german Adenauer a dat rapid un răspuns pozitiv. La fel au făcut și guvernele din Țările de Jos, Belgia, Italia și Luxemburg. În termen de un an, la 18 aprilie 1951, cei șase membri fondatori au semnat Tratatul de la Paris, prin care s-a creat Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului – prima comunitate europeană supranațională. Această organizație fără precedent a pregătit terenul pentru Comunitatea Economică Europeană și ulterior pentru Uniunea Europeană, care este condusă și în prezent de tipul de instituții europene inovatoare concepute în 1950.

Cu toate acestea, eforturile sale nu s-au oprit aici. A devenit un mare promotor al continuării integrării printr-o Comunitate Europeană de Apărare, iar în 1958 a devenit primul președinte al instituției care a precedat actualul Parlament European. În momentul în care a părăsit această funcție, Parlamentul i-a acordat titlul de „părinte al Europei”. Datorită importanței „Declarației Schuman”, pe care a prezentat-o la data de 9 mai 1950, această zi a fost desemnată „Ziua Europei”. Mai mult decât atât, în onoarea muncii sale de pionierat pentru o Europă unită, zona din Bruxelles unde își au sediul mai multe instituții ale Uniunii Europene îi poartă numele.

Schuman rostind faimosul discurs din data de 9 mai 1950, sărbătorită astăzi ca dată de naștere a UE.

Paul-Henri Spaak: vizionarul european cu abilități de convingere

Paul-Henri Spaak 1899 - 1972

Un om de stat european – aceste cuvinte ar putea rezuma îndelungata carieră politică a belgianului Paul-Henri Spaak.

Mințind în legătură cu vârsta, s-a putut înrola în armata belgiană în Primul Război Mondial și a petrecut doi ani în închisorile germane, ca prizonier de război.

În al Doilea Război Mondial, de data aceasta în calitate de ministru al afacerilor externe, a încercat în zadar să mențină neutralitatea Belgiei. Împreună cu ceilalți membri ai guvernului, Spaak s-a retras în exil, mai întâi la Paris, iar apoi la Londra.

După eliberarea Belgiei, Spaak s-a alăturat guvernului, ocupând funcția de ministru al afacerilor externe și pe cea de prim-ministru. Încă din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a elaborat planuri de unificare a țărilor Benelux. După încheierea războiului, s-a implicat în acțiunea de promovare a unificării Europei, sprijinind Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului și o Comunitate Europeană de Apărare.

Spaak considera că unificarea țărilor prin tratate obligatorii reprezintă cel mai eficient mod de a garanta pacea și stabilitatea. A avut posibilitatea de a contribui la realizarea acestor obiective ca președinte al primei Adunări Generale a Națiunilor Unite (1964) și ca secretar general al NATO (1957-1961).

Paul-Henri Spaak a contribuit în mod semnificativ la elaborarea Tratatului de la Roma. La conferința de la Messina, din 1955, cele șase guverne participante l-au desemnat președinte al comitetului de lucru care a pregătit tratatul.

Ascensiunea în politica belgiană

Născut la 25 ianuarie 1899, în Schaerbeek, Belgia, Paul-Henri Spaak a fost crescut într-o familie importantă, activă în politica belgiană. Bunicul său, Paul Janson, a fost un membru distins al Partidului Liberal, în timp ce mama sa, Marie Janson, înscrisă în Partidul Socialist, a fost prima femeie care a făcut parte din Senatul Belgiei. De asemenea, a avut și un unchi implicat în politică, Paul-Emile Janson, prim-ministru al Belgiei la sfârșitul anilor '30.

Mințind în legătură cu vârsta, Spaak s-a alăturat armatei belgiene în Primul Război Mondial, însă a fost capturat la scurt timp de

germani, fiind ținut prizonier într-o tabără de război, timp de doi ani. După război, Spaak a studiat dreptul. Tot în aceeași perioadă și-a descoperit pasiunea pentru sport, ajungând chiar să joace în echipa belgiană de tenis, în cadrul turneului de Cupă Davis din 1922.

După ce și-a luat licența în drept, Spaak a lucrat la o societate civilă de avocați din Bruxelles. În 1920 a devenit membru al Partidului Socialist-Laburist din Belgia. A avut o ascensiune rapidă în politica națională, iar în 1938 a devenit prim-ministru al Belgiei. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial a fost ministru al afacerilor externe

În guvernul belgian aflat în exil la Londra. În 1944, când a revenit la Bruxelles, s-a alăturat guvernelor postbelice ocupând funcția de ministru al afacerilor externe și pe cea de prim-ministru. În 1945, Spaak era recunoscut la nivel internațional și a fost ales președinte al primei sesiuni a Adunării Generale a Națiunilor Unite. În 1956, a fost ales secretar general al Organizației Tratatului Atlanticului de Nord (NATO) de către consiliul acesteia.

Contribuția adusă Europei

Spaak era celebru pentru talentul său oratoric: știa să se facă ascultat și deținea arta convingerii. Datorită acestor talente și viziunii sale în materie de cooperare europeană, a avut o contribuție deosebită la proiectul de integrare europeană.

Formarea uniunii Benelux

Deși mare parte din Europa căzuse în ruină după cel de-al Doilea Război Mondial, Spaak a întrevăzut o oportunitate de a reface continentul european prin cooperare economică și politică. Războiul i-a demonstrat că este mult mai productiv ca țările să aibă un obiectiv comun decât să se lupte între ele. Spaak este considerat astăzi unul dintre părinții fondatori ai UE deoarece a văzut potențialul unei Europe postbelice unificate, fapt dovedit de formarea uniunii Benelux în 1944.

În timp ce Spaak se afla la Londra, pe continent războiul își arăta forța distrugătoare. Însă Spaak lucra împreună cu colegii săi din Țările de Jos și din Luxemburg la un proiect complet nou și extrem de ambițios. În 1944, a luat naștere Benelux: uniunea vamală dintre Belgia, Țările de Jos și Luxemburg. Ideea era simplă, dar nu mai fusese propusă sau aplicată până în acel moment. Se garanta libera circulație a banilor, persoanelor, serviciilor și bunurilor între frontierele celor trei țări: o sursă de inspirație pentru viitoarea integrare europeană.

Conferința de la Messina

În 1955, în cadrul Conferinței de la Messina a liderilor europeni, Spaak a fost ales președinte al unui comitet (Comitetul Spaak)

însărcinat cu pregătirea unui raport privind crearea pieței comune europene. În timpul Conferinței de la Messina, cele trei state Benelux au propus o relansare a integrării europene bazată pe o piață comună și integrare în sectorul transporturilor și al energiei atomice. „Raportul Spaak” a stat la baza conferinței interguvernamentale din 1956 privind piața comună și Euratom și a condus la elaborarea Tratatelor de la Roma, semnate la 25 martie 1957, prin care se institua o Comunitate Economică Europeană în 1958. Spaak a fost semnatarul tratatului din partea Belgiei.

De-a lungul întregii sale vieți politice, Spaak a fost un adevărat apărător al importanței integrării europene și al independenței Comisiei Europene: „Europa de mâine trebuie să fie o Europă supranațională”, a declarat el pentru a riposta împotriva „Planului Fouchet” din 1962 al președintelui francez de Gaulle, care încerca să blocheze intrarea Marii Britanii în Comunitățile Europene și în același timp să submineze influența sa la nivel supranațional. Spaak a avut în vedere o unitate în special economică. Omul de stat belgian și-a dorit unificarea politică, dar fără a se limita la țările care făceau parte din piața comună. Prin urmare, s-a opus oricărei acțiuni suplimentare până la integrarea economică a Marii Britanii în uniune. S-a retras din politică în 1966 și a murit la Bruxelles în 1972.

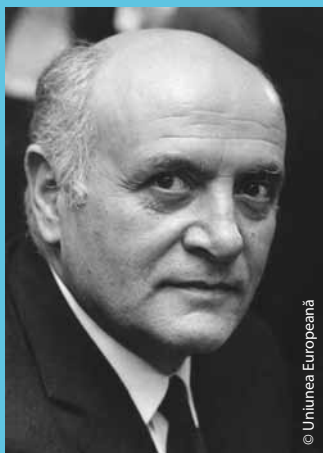

Spaak semnând un tratat european în numele Belgiei, în 1965.

Un european devotat

Spaak este descris în cărțile de istorie ca fiind forța motrice a integrării europene. A crezut în proiectul european chiar înainte de inițierea efectivă a vreunei cooperări europene economice și politice. A fost un european devotat și a știut să privească dincolo de granițele propriei țări.

Altiero Spinelli: un federalist implacabil

© Uniunea Europeană

Altiero Spinelli 1907 - 1986

Omul politic italian Altiero Spinelli se numără printre părinții fondatori ai Uniunii Europene. A fost inițiatorul unui proiect de tratat pentru instituirea unei uniuni europene federale, prezentat de Parlamentul European – așa-numitul „plan Spinelli”. Acesta a fost adoptat de Parlament în 1984, cu o majoritate covârșitoare, și a reprezentat o sursă importantă de inspirație pentru consolidarea tratatelor UE în anii ‘80 și ‘90.

La vârsta de 17 ani, Spinelli s-a înscris în Partidul Comunist, acțiune care a condus la încarcerarea sa de către regimul fascist italian între 1927 și 1943.

La sfârșitul războiului, a întemeiat în Italia Mișcarea Federalistă.

A contribuit la unificarea Europei în calitate de consilier al unor personalități precum Alcide de Gasperi, Paul-Henri Spaak și Jean Monnet. Jurist experimentat, a promovat cauza europeană inclusiv în mediul academic și a înființat Institutul pentru Afaceri Internaționale din Roma.

Ca membru al Comisiei Europene, a fost responsabil cu domeniul politicii interne, în perioada 1970-1976.

Timp de trei ani a fost deputat din partea Partidului Comunist Italian, înainte de a fi ales membru al Parlamentului European, în 1979.

Primii ani de viață

Altiero Spinelli s-a fost născut la Roma, la 31 august 1907, într-o familie socialistă. De la o vârstă foarte fragedă a devenit activ politic în cadrul Partidului Comunist Italian. În 1926, ca urmare a activităților desfășurate, a fost arestat și găsit vinovat de Tribunalul Special din timpul regimului fascist al lui Mussolini, fiind condamnat la 16 ani și 8 luni de detenție. Zece ani i-a petrecut în închisoare și ceilalți șase cu privare de libertate. În tot acest timp a refuzat să renunțe la idealurile sale și să regrete ceea ce a făcut, chiar dacă acest lucru ar fi însemnat o grațiere. În închisoare, a studiat cu fervoare și a devenit un susținător pasionat al integrării supranaționale, criticând unele poziții politice ale Partidului Comunist. Dezamăgirea legată de partid, precum și informațiile dobândite în timpul studiilor l-au determinat să-i abandoneze pe comuniști și să se alăture cauzei federaliste.

Ideile sale federaliste au început să se contureze în perioada în care a fost ținut captiv pe mica insulă Ventotene. A devenit din ce în ce mai convins că o mișcare federalistă la nivel european ar contribui la contracararea forței distructive a naționalismului.

Manifestul din Ventotene

În timpul petrecut la Ventotene, Spinelli a citit lucrările a diferiți teoreticieni federaliști. Inspirat de gândurile și ideile lor, a redactat, împreună cu alți deținuți politici, Manifestul din Ventotene, în care și-a expus viziunea asupra federalismului și viitorului Europei. Acest manifest este unul dintre primele documente care pledează pentru o constituție europeană. Intitulat inițial „Spre o Europă liberă

și unită”, manifestul susținea că orice victorie asupra puterilor fasciste este inutilă atâta timp cât duce doar la instituirea unei alte versiuni a vechiului sistem european de state-națiuni suverane, dar cu alianțe diferite. Singurul rezultat ar fi izbucnirea unui alt război mondial. Manifestul propunea formarea unei federații europene supranaționale, având ca obiectiv principal conectarea statelor europene în așa fel încât să le fie imposibil să mai intre în război vreodată.

Mișcarea federalistă

După eliberarea din detenție, în 1943, scrierile sale au constituit baza programului pentru Movimento Federalista Europeo (mișcarea federalistă din Europa), pe care a înființat-o în același an. Până la sfârșitul anilor '40 și de-a lungul anilor '50, Spinelli a devenit un adevărat susținător al cauzei federaliste a unei Europe unite. În această perioadă a criticat lipsa de progres în încercările de realizare a integrării europene. Era convins că nu este suficientă doar cooperarea interguvernamentală, cu menținerea suveranității naționale depline, în cadrul unor organizații precum OCDE și Consiliul Europei. Din acest motiv, a continuat să depună eforturi în favoarea integrării. De exemplu, în calitate de consilier politic al primului ministru italian de la acea vreme, Alcide de Gasperi, l-a convins pe acesta să facă presiuni pentru formarea unei Comunități Europene de Apărare, care a eșuat în cele din urmă, spre dezamăgirea lui Spinelli.

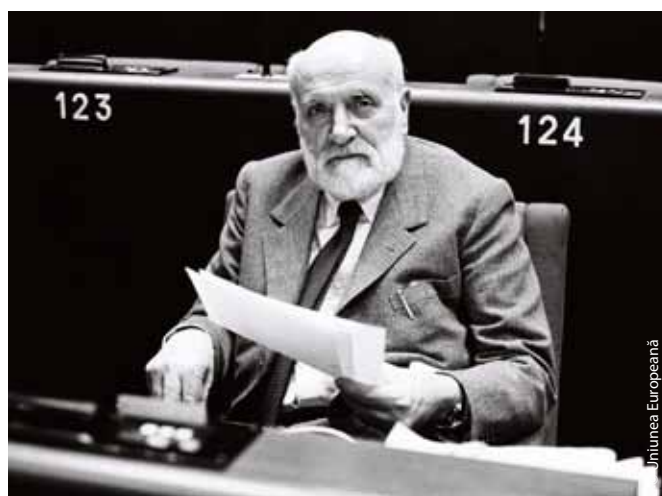
Clubul Crocodililor

În anii '60, Spinelli a fost consilier guvernamental și cercetător, a înființat Institutul pentru Afaceri Internaționale din Roma și a fost membru al Comisiei Europene, din 1970 până în 1976. În 1979 a fost ales membru al Parlamentului European. În această calitate, a profitat încă o dată de șansa de a-și promova viziunea federalistă asupra Europei. În 1980, împreună cu alți deputați care îi împărtășeau ideile federaliste, a înființat „Clubul Crocodililor”, denumit astfel după restaurantul din Strasbourg în care se reuneau. Acest club milita în favoarea unui nou tratat european. Membrii săi au înaintat o moțiune Parlamentului European privind înființarea unui comitet special care să elaboreze o propunere pentru un nou tratat privind Uniunea Europeană, care de fapt se dorea a fi o constituție a Europei.

Planul Spinelli

La 14 februarie 1984, Parlamentul European a adoptat propunerea cu o majoritate covârșitoare și a aprobat „Proiectul de tratat de instituire a Uniunii Europene”, așa-numitul „plan Spinelli”. Chiar dacă parlamentele naționale nu au reușit să aprobe tratatul, documentul oferea totuși o bază pentru Actul Unic European din 1986, care a deschis frontierele naționale în vederea creării pieței comune și pentru Tratatul de la Maastricht din 1992, prin care s-a format Uniunea Europeană. Entuziasmul lui Spinelli l-a convins pe președintele francez Mitterand să pună capăt ostilității franceze față de orice abordare asupra Europei care era altceva decât o simplă abordare interguvernamentală. Acest lucru a încurajat și alte guverne europene să stimuleze în continuare procesul de integrare europeană.

Deși nu toate ideile sale ambițioase au devenit realitate, Altiero Spinelli și-a urmărit neîncetat țelul: crearea unui guvern supranațional european pentru a preveni războaiele și pentru ca țările acestui continent să formeze o Europă unită. Gândurile sale au fost sursa de inspirație a multor schimbări în Uniunea Europeană, în special creșterea considerabilă a atribuțiilor Parlamentului European. Mișcarea federalistă organizează și în prezent reuniuni periodice pe mica insulă Ventotene. Altiero Spinelli a murit în 1986, iar clădirea principală a Parlamentului European din Bruxelles îi poartă numele.

Spinelli în Parlamentul European, la scurt timp după adoptarea planului său pentru o Europă federală în 1984.

The European Union

Stările membre ale Uniunii Europene (2013)

Țări candidate și potențial candidate

Părinții fondatori ai UE

În urmă cu peste o jumătate de secol, un grup de lideri vizionari a inițiat crearea Uniunii Europene în care trăim astăzi. Fără energia și motivația lor, nu ne-am mai bucura de acest spațiu al păcii și stabilității despre care credem deseori că ni se cuvine de drept. Oameni cu preocupări diverse, de la luptători ai mișcării de rezistență, până la avocați, părinții fondatori au fost animați de același ideal: crearea unei Europe unite, pașnice și prospere. Această publicație vă prezintă povestea a 11 dintre părinții fondatori ai UE. Mulți alții s-au dedicat însă neobosiți proiectului european.

Konrad Adenauer
Joseph Bech
Johan Willem Beyen
Winston Churchill
Alcide De Gasperi
Walter Hallstein
Sicco Mansholt
Jean Monnet
Robert Schuman
Paul-Henri Spaak
Altiero Spinelli

Informații suplimentare

- ▶ Pe site-ul dedicat **istoriei UE**, găsiți mai multe informații, precum și înregistrări video cu părinții fondatori:
http://europa.eu/about-eu/eu-history/index_ro.htm
- ▶ **Aveți întrebări despre Uniunea Europeană? Europe Direct** vă stă la dispoziție: 00 800 6 7 8 9 10 11
<http://europedirect.europa.eu>

doi:10.2775/99481

Oficiul pentru Publicații

ISBN 978-92-79-28708-4

9 789279 287084